

Η ΕΛΠΙΔΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟ

Posted on [17 Σεπτεμβρίου 2015](#) by [kathodon](#)

Άλλη μια εκλογική διαδικασία. Άλλη μια «γιορτή της δημοκρατίας». Οι ίδιοι υποψήφιοι σωτήρες. Η πολιτική κατάσταση όμως έχει πλέον διαφοροποιηθεί. Τα ψευδοδίληματα μνημόνιο-αντιμνημόνιο και ευρώ-δραχμή αντικαθίστανται από το «ποιός είναι ο καταλληλότερος για την εφαρμογή του 3ου μνημονίου». Η επόμενη κυβέρνηση καλείται απλώς να διεκπεραιώσει τα μέτρα που ψηφίστηκαν από την πλειοψηφία της προηγούμενης. Έτσι, η πολιτική εξοβελίζεται οριστικά από την προεκλογική συζήτηση και τη θέση παίρνει η τεχνική ικανότητα των υποψηφίων διαχειριστών του μνημονίου. Όλοι οι θεσμικοί-κομματικοί φορείς συμφωνούν πλέον φανερά ότι δεν υπάρχει εναλλακτικός δρόμος για την κοινωνία πέρα από τον καπιταλισμό. Το συμπέρασμα επισφραγίστηκε από την «αριστερά των κινημάτων», το κόμμα της «ελπίδας», εκείνους που θα έφερναν τα πάνω κάτω με τη «ριζοσπαστική» πολιτική τους θέση.

Η κατάληξη μοιάζει βγαλμένη από βιβλίο ιστορίας για το ρεφορμισμό: η καθόλου ριζοσπαστική πολιτική θέση του ΣΥΡΙΖΑ καθόρισε την εντελώς νεοφιλελεύθερη πολιτική του στάση. Όταν έχεις ως προμετωπίδα τον «καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο» και την «ΕΕ της αλληλεγγύης», τα αποτελέσματα είναι αναμενόμενα τόσο για εμάς όσο και για τους ίδιους τους θιασώτες αυτής της πολιτικής. Πολλοί μίλησαν για «κωλοτούμπα»• καμία κωλοτούμπα δεν έκανε το κυβερνών κόμμα. Το πρόγραμμά του ήταν και παραμένει ένας τρόπος διαχείρισης του καπιταλισμού. Το πρόσωπο του καπιταλισμού όμως, όσες προσπάθειες κι αν κάνει κανείς, δε φτιασιδώνεται. Παραμένει εκμεταλλευτικό και εξουσιαστικό, παραμένει βάρβαρο και αποκρουστικό.

Η κυβέρνηση της αριστεράς ήρθε για να επιβεβαιώσει τον καπιταλισμό ως μονόδρομο. Για να συνεχίσει να ληστεύει και να εξαθλιώνει την τάξη μας ως ο δημοφιλέστερος από τους αυτόκλητους αριστερούς υπερασπιστές της. Για να συνεχίσει και να εντείνει τα μνημονιακά μέτρα του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, να εφαρμόσει την ίδια βάρβαρη πολιτική. Κι αυτά τα έκανε με μεγαλύτερη επιτυχία τόσο από το ΠΑΣΟΚ όσο και τη ΝΔ. Οι τηλεοπτικές φανφάρες και τα επικοινωνιακά της τρικ λειτούργησαν άψογα. Το τρίτο μνημόνιο, σε αντίθεση με τα προηγούμενα δυο, ψηφίστηκε χωρίς να ανοίξει ρουθούνι. Χωρίς μαζικές συγκρουσιακές διαδηλώσεις, με τη μέγιστη δυνατή συναίνεση. Το νεοφιλελεύθερο δόγμα «There Is No Alternative», φέρει πλέον και την υπογραφή «πρώτη φορά αριστερά»: μια ακόμα συμβολή του ΣΥΡΙΖΑ στην απρόσκοπτη συνέχιση της εγκαθίδρυσης του σύγχρονου ολοκληρωτισμού.

Πραγματικά χρήσιμο συστημικό δεκανίκι η «αριστερά των κινημάτων». Κι αυτό έχει εκτιμηθεί δεόντως τόσο από τα ντόπια όσο και από τα ξένα αφεντικά, που δείχνουν πλέον να στηρίζουν ανεπιφύλακτα τον μέχρι πρότινος «εχθρό» τους. Τεράστια συμβολή σε αυτό είχε η πλήρης υιοθέτηση της αστικής ρητορείας περί εθνικού συμφέροντος και «σωτηρίας της χώρας». Να σωθούμε δηλαδή κι εμείς οι φτωχοί, να σωθούν και οι πλούσιοι. Ή καλύτερα, να σωθούν οι πλούσιοι κι εμείς να συνεχίσουμε να εξαθλιωνόμαστε. Αυτό σημαίνει «σωτηρία της χώρας». Σωτηρία των τραπεζών, των πλούσιων, σωτηρία του καπιταλισμού. Να μπορούν να μας εκμεταλλεύονται και να μας καταπιέζουν με τον επωφελέστερο γι' αυτούς τρόπο.

Οι μέχρι πρότινος σύντροφοι και συνεργάτες του ΣΥΡΙΖΑ (και όλοι μαζί συνεργάτες των ακροδεξιών ΑΝΕΛ), ως ΛΑΕ πλέον, αποφάσισαν να εγκαταλείψουν το πλοίο ώστε να μην τραβήξει και τους ίδιους στο βυθό, ώστε να διασωθούν πολιτικά. Προσπαθούν να δημιουργήσουν ένα νέο ανάχωμα στη ριζοσπαστικοποίηση της τάξης μας, καλύπτοντας το πολιτικό κενό που αφήνει ο ΣΥΡΙΖΑ μετά την απροσχημάτιστη αποκάλυψη του πραγματικού του ρόλου. Συνεχίζουν να αναφέρονται σε βιώσιμες εναλλακτικές εντός της ΕΕ, να προβάλλουν το ψευδοδίλημα ευρώ-δραχμή, συνεχίζουν τη φιλοΕΕ πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ διατηρώντας της ένα ριζοσπαστικό περιτύλιγμα.

Το ΚΚΕ παραμένει ένα σταλινικό μόρφωμα χωρίς καμιά δυνατότητα και θέληση ανατροπής του καπιταλισμού. Συνεχίζει να ευαγγελίζεται αγώνες κι «εξεγέρσεις στις οποίες δε θα σπάσει ούτε τζάμι». Από πίσω του τρέχουν καταϊδρωμένα και τα κάθε λογής σταλινικά, τροτσκιστικά και μαοϊκά γκρουπούσκουλα, που παλεύουν απελπισμένα για την εισαγωγή τους στο κοινοβούλιο προσπαθώντας να οικειοποιηθούν ευκαιριακά οτιδήποτε μπορεί να τους οδηγήσει εκεί.

Η άλλη όψη του κρατικού και καπιταλιστικού νομίσματος, οι δεξιοί και νεοφιλελεύθεροι επίδοξοι διαχειριστές του 3ου μνημονίου (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι), προσπαθούν να επανέλθουν στο προσκήνιο, δικαιωμένοι από τον ίδιο το ΣΥΡΙΖΑ για την επιλογή του νεοφιλελεύθερου δρόμου που για χρόνια προπαγανδίζουν. Από κοντά και η μετασχηματισμένη από τα ΜΜΕ σε υπεύθυνη δύναμη «τρολλιά» της Ένωσης Κεντρώων, η οποία εμφανίζεται πρόθυμη να στηρίξει οποιονδήποτε κυβερνητικό σχηματισμό. Όλο το αντιδραστικό και συντηρητικό μπλοκ έτοιμο για συνεργασίες με τον αναβαπτισμένο στη καπιταλιστική κολυμπήθρα ΣΥΡΙΖΑ, προκειμένου να φέρει εις πέρας το δύσκολο έργο της εφαρμογής του νέου, αριστερού, μνημονίου.

Εδραιωμένη στο εκλογικό της ποσοστό φαίνεται να παραμένει η Χρυσή Αυγή, ο λόγος της οποίας επιχειρεί να ξυπνήσει και πάλι τα ρατσιστικά αντανάκλαστα κομματιού της κοινωνίας, με αφορμή τις προσφυγικές ροές που προέρχονται κυρίως από τις εμπόλεμες ζώνες της μέσης ανατολής.

Όλος αυτός ο ιδεολογικοπολιτικός αχταρμάς που διαφωνεί, αλληλοκαταγγέλεται, αλλά συνεχίζει να ομνύει στο όνομα του καπιταλισμού, δυσκολεύεται όλο και περισσότερο να διαχειριστεί την κοινωνικοπολιτική κατάσταση που έχει διαμορφωθεί. Πρόκειται για ένα σκηνικό πολιτικής αστάθειας, εντός του οποίου η νέα κυβέρνηση θα κληθεί να εφαρμόσει το τρίτο μνημόνιο και τα ακόμα πιο βάρβαρα μέτρα που το συνοδεύουν. Το μοναδικό ίσως σενάριο μιας πρόσκαιρης σταθεροποίησης είναι αυτό μιας συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ, με ενδεχόμενη συμμετοχή των πάντα πρόθυμων ΠΑΣΟΚ ή/και Ποταμιού. Ήδη ασκούνται πιέσεις προς αυτή την κατεύθυνση από τμήματα του ντόπιου και διεθνούς κεφαλαίου.

Ο αυτοεξευτελισμός της αριστεράς και των ακολούθων της δεν αφήνει πολλά περιθώρια για νέες αριστερές ελπίδες εξανθρωπισμού του καπιταλισμού. Όσοι ψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ για «να ελαφρύνει λίγο τα βάρη των μνημονίων», για «να συμβάλει ηθελημένα ή μη στην ανάπτυξη των κινημάτων», για «να σταματήσει η καταστολή» μπορούν είτε να αναζητήσουν ένα νέο σωτήρα είτε να πάρουν επιτέλους απόφαση ότι η ανάθεση σε οποιονδήποτε δεν λειτουργεί.

Το ίδιο ισχύει και για όσους σύρθηκαν πίσω από το πρόσφατο σεμιναριακό επιπέδου τρικ του δημοψηφίσματος ελπίζοντας στη μεγάλη «νίκη του λαού», είτε από άγνοια είτε από σκοπιμότητα, αλλά και για όσους επέλεξαν να βάλουν πολύ νερό στο κινηματικό τους κρασί κλείνοντας το μάτι στη συμμετοχή σε ένα θεσμό της αστικής δημοκρατίας. Παρά την υπεραισιόδοξη (στην καλύτερη περίπτωση) εκτίμηση ότι το δημοψήφισμα αυτό θα αποτελούσε το έναυσμα νέων κινητοποιήσεων, επιβεβαιώθηκε για μια ακόμη φορά ότι όταν γεμίζουν οι κάλπες αδειάζει ο δρόμος. Ακόμη κάποιιοι περιμένουν την εκδήλωση του εξεγερσιακού δυναμικού του ΟΧΙ, άλλοι για να γεμίσουν τις εκλογικές τους απόχες και άλλοι γιατί ονειρεύονται λαϊκά μέτωπα ενάντια στον εξωτερικό εχθρό. Η πραγματικότητα όμως δείχνει πως το δημοψήφισμα διεξήχθη προκειμένου να μετατραπεί η κοινωνική δυσαρέσκεια σε έγκριση του μνημονίου της αριστεράς και πως το «ταξικό ΟΧΙ» το μόνο που κατάφερε ήταν να συμβάλει στην οικοδόμηση μιας νέας «αντιμνημονιακής» αφήγησης που προσπαθεί να εξαργυρώσει το λαϊκισμό και τους τακτικισμούς της σε έδρανα στη βουλή.

Η ελπίδα που κατάφερε να καλλιεργήσει ο ΣΥΡΙΖΑ σε μεγάλο τμήμα της κοινωνίας διαψεύστηκε οικτρά. Η αποτυχία και του «αριστερού σωτήρα» δεν αφήνει πλέον περιθώρια συνέχισης της λογικής της ανάθεσης. Δεν θα κουραστούμε να λέμε προς όσους αποδέχονται το ρόλο του κράτους ως διαχειριστή και διαμεσολαβητή των ζώων μας ότι θα πρέπει να έχουν στο νου τους πως τίποτε δε χαρίστηκε στην τάξη μας. Ότι κερδίσαμε μέχρι τώρα το κερδίσαμε με αγώνες στο δρόμο, τις γειτονιές, τους χώρους δουλειάς, τα πανεπιστήμια και τα σχολεία.

Και η ταξική μας μνήμη μάς δείχνει ότι η μόνη εναλλακτική πρόταση που μπορούμε να βλέπουμε είναι αυτή που μολιάζεται καθημερινά από τις σχέσεις αλληλεγγύης, αλληλοβοήθειας και αγώνα, οι οποίες χτίζονται με συνέπεια και δουλειά μυρμηγκιού εδώ και χρόνια. Η μόνη εναλλακτική είναι η προοπτική της κοινωνικής επανάστασης και μιας κοινωνίας που θα αυτοδιευθύνεται, χωρίς την επιβολή και τη βία του κράτους και του καπιταλισμού. Και για να προχωρήσουμε σταθερά και ρεαλιστικά προς αυτή την κατεύθυνση, επιβάλλεται να αφήσουμε τις αυταπάτες της αστικής δημοκρατίας στην άκρη.

Το δικό μας παράδειγμα αγώνα και κοινωνικής/ταξικής οργάνωσης περνά μέσα δημιουργία και στήριξη αυτοοργανωμένων δομών όπως σωματεία, εργατικές λέσχες, φοιτητικά σχήματα, συνελεύσεις γειτονιάς, καταλήψεις, στέκια, πολιτικές συλλογικότητες. Μέσα από τη συμμετοχή σε όλες τις εστίες αγώνα και τις διαδικασίες του κινήματος .

Θεωρούμε πως οι πρόσφατες απόπειρες οργανωτικής αναβάθμισης του πολιτικού μας χώρου οφείλουν να στοχεύουν ακριβώς σε αυτές τις γραμμές. Θέλουμε να αναβαθμίσουμε τον πολιτικό μας λόγο και δράση και να καταθέσουμε στην υπόλοιπη κοινωνία τις θέσεις μας πάνω στην προοπτική δημιουργίας κοινωνίας ισότητας, ελευθερίας και αλληλεγγύης. Σε μια προοπτική που θα πηγάζει από τις ανάγκες της ίδιας και που θα πραγματώσει η ίδια.

Το καθεστώς της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης δεν εξανθρωπίζεται. Καταστρέφεται. Αρνούμαστε να συρθούμε εθελουφλώντας πίσω από τα δίλημματα που θέτουν οι εξουσιαστές. Ξανατονίζουμε ότι το μοναδικό δίλημμα που έχει νόημα για τους εκμεταλλεζόμενους και τους καταπιεζόμενους αυτού του κόσμου είναι το καπιταλισμός ή κοινωνική επανάσταση. Και στο δίλημμα αυτό απαντάμε μέσα από τους αυτοοργανωμένους, αντιεραρχικούς, αδιαμεσολάβητους αγώνες μας για την κοινωνική επανάσταση, για τον ελευθεριακό κομμουνισμό, για την αναρχία.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ, ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, ΙΣΟΤΗΤΑΣ, ΑΛΛΗΛΕΓΓΗΣ

<https://kathodon.espivblogs.net/?p=1111>